

MANTANA 5

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 6, číslo 4

Prosinec 2003

POSLEDNÍ SLANĚNÍ HOROKLUBU CHOMUTOV CHATA NA BOŘNI, 16.11.2003

Po mnoha letech usilovného snažení se to letos konečně podařilo: chatu na Bořni nakonec přeci jen koupil rozumný člověk (Don Číčo) a my jsme tu tedy mohli uspořádat poslední slanění. Protože vše je nutné důkladně připravit, schází se v restauraci „přípravný výbor“ již v pátek večer a do brzkých ranních hodin testuje připravenost personálu na večerní akci. Je třeba říci, že Don Číčo s personálem uspěl na jedničku a tak již nic nebrání oficiálnímu zahájení této akce.

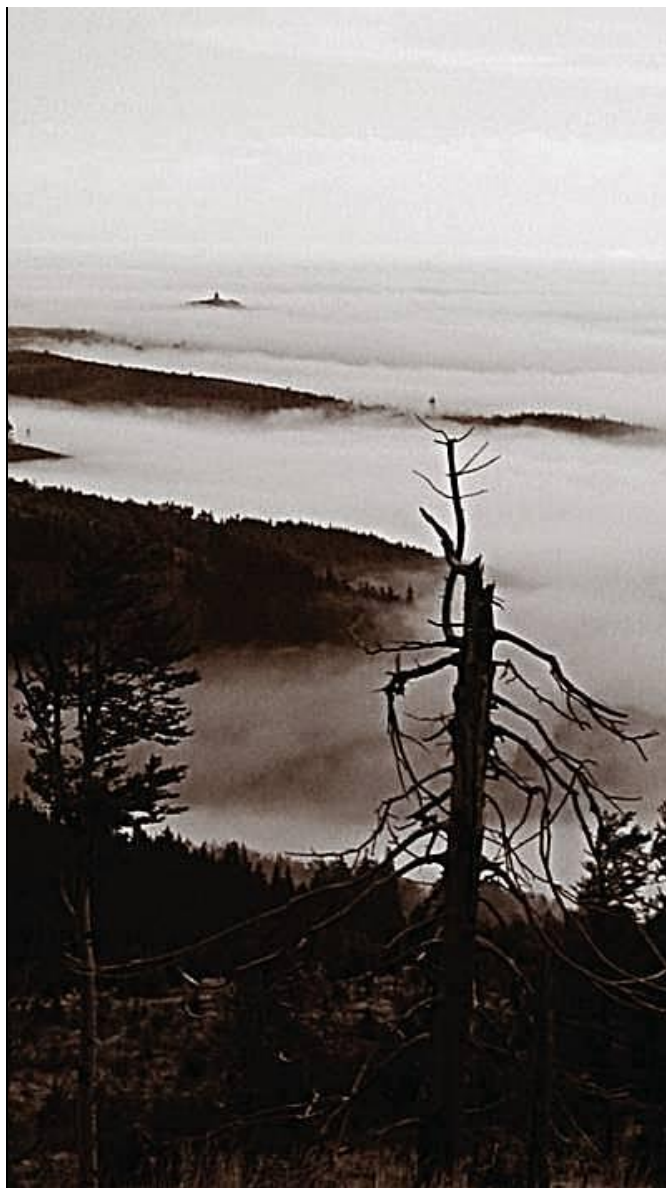
Tradiční hra je letos motivována historií lezení, která konec konců právě na Bořni je patrná ještě i do dnešních dnů. Před chatu nastupují Svinča, LeToš a Párek v dobových kostýmech, stylově ozdobeni konopnými lany, starými cepíny apod. Ostatní účastníci hry jsou rozděleni pomocí barevných smyček do dvou družstev, která mezi sebou budou závodit v jednotlivých disciplínách. Hry se odhadem účastní asi 40 členů či sympatizantů klubu.

První úkol čeká na družstva hned u chaty - mají vyrobit z připravených špalků pomocí pily a sekery dřevěný klín. Po chvilce snažení jsou dva klíny na světě a porota rozhoduje, komu udělí bod.

Po té se obě družstva přesouvají po turistické cestě na vyhlídku, kde je čeká úkol č. 2, kterým je pomocí nebozezu do klínu vyvrtat v co nejkratším čase otvor. Úkolu se ujmají dívky a nejrychlejší je dvojice Pivetka s Martinou, které tímto výkonem svému družstvu

získávají bod a srovnávají stav na 1:1.

Opět následuje přesun, tentokrát na louku, kde se běžně táboří. Tady je úkolem družstev přetahování lanem, kdy k lanu je pomocí úvazu připevněn první člen každého družstva a ostatní se ho již

jen drží. Tentokrát byl výsledek jednoznačný, protože družstvo pod vedením Květušky nedalo soupeřům nejmenší šanci.

Čtvrtý úkol se odehrává na cestě pod Oddechovou skálou, kde musí družstva do klínů provléct smyčky a klíny potom bez pomoci rukou štafetovým způsobem dopravit pod oddechovou skálu. Ačkoliv je družstvo Květušky opět jednoznačně lepší, nedorozuměním rozhodčí končí štafetu pod jinou skálou, než je oddychová a rozhodčí přisuzuje bod Tondovu družstvu.

I Oddychové skály zůstáváme, protože tady se koná rovnou i další disciplína. Tentokrát je úkolem družstev založit vyrobený klín co nejvýše do spáry. K tomu mohou využít metody vícenásobného stavění. Jako

strana 1

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

strana 2

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

strana 3

Povýšené výbo(u)ření
Příspěvky pro rok 2004

strana 4

Matrošák – Zsigmond mačky Majalu Rigid

Ostrov – pískovcové lezení očima
začátečnicka

strana 6

Horoklub pro děti z klubu Hraničárů

Ostrov – pískovcové lezení očima
začátečnicka

strana 7

Horoklub Chomutov - PF2004

strana 8

Mláděž v severní stěně na Bořeni
Zimní táboření 2004 – 5.ročník

první nastupuje družstvo Květušky, do základny pyramidy umisťují tři chlapy, na ně se staví Kouřák a na něj ještě Svinča, který zaklíňuje klín asi 6 m vysoko nad terén. Tondovo družstvo volí poněkud jinou strategii, základnu formují trochu jiným způsobem, na ni se staví Atom a na vrchol leze LeToš, který zkušeně nahazuje klín ještě o metr výš, než soupeři a získává pro své družstvo další bod. Stav je tedy 3:2.

Místem konání poslední disciplíny je přímo vrchol Bořně o nadmořské výšce 539 m. Zde dostávají družstva konopné provázky, ze kterých musí smotat konopné lano. Jako první se hlásí Květuška, ale když vzal její lano do ruky rozhodčí, tak se mu ihned rozmotalo a tak soutěž pokračuje dál. Po opětovném smotání šesti pramenů je stále ještě rychlejší družstvo Květušky a tentokrát již lano drží tak jak má, takže dostávají zasloužený bod a skóre je srovnáno na 3:3.

Hlavní rozhodčí Broněk tedy nařizuje přesun o kousek níže, kde je připraveno poslední slanění na pravém konopném laně. Družstva volí ze svého středu po ednom zástupci, který bude slaňovat Dülferem na čas a rychlejší vyhrává. První jde Tonda a dole je za 8 sekund. Jako druhý jdu já a časem 5 sekund rozhoduji o vítězství našeho družstva. Květuška jakožto kapitánka družstva přebírá stylovou cenu, kterou je pecen chleba, kus slaniny, česnek, cibule a láhev slivovice. Ostatní dostávají buřty a tak za chvíli už hoří oheň a následuje hromadné opékání. Buřtů pomalu ubývá, lidi postupně odcházejí až nás tu zůstává jen pár a tak hasíme oheň a přesouváme se také dolů.

V hospodě se usadila stará garda (Kopejda, Hansy, Vaska, Aťka, Tomáš Janák, Matěj, Buchar atd.), na sále sedí zbytek. Za chvíli přijíždí kapely a začíná večerní program. První dvě hodiny hraje Maracas a jejich výborný rock dostává tanečnický do správného tempa. Když pak po nich nastupuje náš věrný Album, tak už nikdo neváhá a každý se vrhá na parket do pekelného rytmu bluegrassu.

Při jedné z přestávek vyhláší LeToš soutěž v oblézání stolu. Brácha Párek neváhá a s trochou funění ho na šířku podlézá. To si nechce nechat líbit

Pája a po chvíli přemýšlení podlézá stůl nadél. LeTošovi to nedá a zkouší to také. Opět chvíle váhání ve výlezu, ale nakonec vítězí také nadél. Že by se holky nechaly zahanbit? Nakonec se nechává ukecat Pivetka a ladně přelézá stůl na šířku.

Následují další a další hudební bloky Albumu. Při písni „Horolezci, horolezkyňe, horolezčata...“ se na parketu vytváří dlouhý had tanečníků, který koluje po celém sále. V půl třetí ráno hudebníkům dochází trpělivost a končí produkci, což mnohé tanečnický dost rozladuje, protože se skvěle baví. Ale všechno musí jednou skončit a tak se všichni postupně přesunují do vedlejší noclehárny či do auta, kde tráví těch pár hodin do rána.

Ráno většina odjíždí brzo, jiní později a někteří zůstávají v hospodě, vzhdyť zítra je přeci státní svátek. Atom dokonce vyráží lézt, za což získává pochvalu od samotného předsedy.

Tak takové to letos bylo. Řekl bych, že celkem vydařené, i když loni bylo více lidí. Ale na počtu nezáleží, hlavně že jsme se dobře bavili a důstojně se rozloučili s tou letošní lezeckou sezónou. Konec konců ta také byla dost dobrá.

Takže ahoj na nějaké další klubové akci.

[Jířka]

POVÝKONNÉ VÝBO(U)ŘENÍ

Po jednom z pravidelných zasedání našeho diskusního kroužku, napadla Párka skvělá myšlenka: „Deme zalízt, ne?!“ Na tuto výzvu nelze reagovat jinak, než souhlasem. Jelikož jsme se právě nacházeli v královském městě Kadani, padla volba na bouldery u hradu. Co na tom, že je podzimní, umrholený podvečer, něco před 22. hodinou. Pádným argumentem je blízkost pouličních lamp a bezesporu též účast Bédi jako všestranného pozorovatele.

Při bližším ohledání místa činu zjišťuji, že se sice jedná o pěkný 4 m šutr, ale jeho velkou dnešní nevýhodou spatřuji v množství slizu ulpívajícím na jeho povrchu. Chvilí takticky vyčkávám, ale Párek nekompromisně nazývá lezečky a brebtá něco o lehkých náhorkách. Nenechávám svému kolegovi velký náskok a už stojím pod pravou údolní hranou, která mi přišla velmi lákavou. Po několika marných pokusech udržet se vůbec ve stěně, dávám na znalce terénu a hrnu se do náhorní stěny také. Cesta Skok za 3, dostává svého jména a tak ji v podstatě přeskakuji do vrcholového chytu a na vrchol. Zde se setkávám s Párkem, který mezitím dal boční stěnu při hraně, cestou Kopyčič za 5 (zřejmě bez použití hrany). Jak tak meditujeme nad našimi dosavadními lezeckými problémy na tomto šutru, docházíme ke společnému závěru, že zde autoři cest užili zřejmě nám dosud neznámou klasifikační stupnici obtížnosti. Pracovní název jsme užili ČMK (Čížova městská klasifikace) a pro zasvěcené dodávám, že si příliš nezadá s již hojně rozšířenou a oblíbenou MLK (Mekkyho lesní klasifikace).

V tuto chvíli nás opouští náš vrchní poradce, trenér a fanda Běda s přáním příjemného večera na rtech. Sám má ještě jakýsi „nábor“?! Na zbytek lezeckých problémů jsme tedy zůstali ve dvou.

Po prvních úspěšně vysápaných cestách se zvedá nálada a tak hned pokračujeme dále. Já dávám druhou nejlehčí cestu zde Dynamo za 4. V tomto případě šlo o můj první a poslední OS přelez na tomto šutru. Potom se každý chvíli zabíráme svým vesmírem. Pája opakovaně zkouší tutéž údolní hranu co já na počátku a já se pokouším rozřešit hádanku, jak dosáhnout z dobrých (asi jediných) chytů v nástupu cesty Za spodák 6+ k jejímu závěru. Po mnoha marných pokusech se daří, ale vzhledem k výšce a výlezu této

Čížovu spáru za 5+. Jedná se o pěkného sokolika ve výlezu s jedním zanedbatelným oříškem. Nechápu jak se k němu dostat. Zatím co se jej snažím rozlousknout, Pája nezlomně pokouje v údolní hraně. Zřejmě zleva doprava kroučící se hlava jedné paní, venčíci svého rotvajlera, byla tou potřebnou vzpruhou a v příštím pokusu se zadařilo konečně dosáhnout na začátek výlezového sokolika. Odsud to byly už jen tři krátká tempa a odměnou vrchol.

Následovala krátká rošáda u nástupů a už zase každý pokoujeme ve svém. Pája zkouší Čížovu spáru za 5+, a já se vracím ke své úvodní cestě večera. Jde o Hranu od hradu za 5. Opět po několikerém uklouznutí, usmeknutí a kontrolovaných odskocích se mi daří udržet všechny ty oblíny a škrabičky ve správném sledu a téměř se doplazít na vrchol. Zde konstatuji, že jsem vyčerpал nejenom logické možnosti tohoto kamene, ale i současné možnosti svých prstíků a tak už jenom fandím Párkovi v Čížově spáře. Ten po několika dalších pokusech dochází ke stejnému závěru a tak vyrážíme k rodinným krbům.

Byly to krásné noční přelety. Doufám, že také první! Kdyby ne, tak mě opravte.

Zdar [Letoš]

PŘÍSPĚVKY 2004

Na rok 2004 jsou příspěvky stejné jako v loňském roce, tedy :

Činný člen	600 Kč
Zakládající člen	300 Kč
Mládež	300 Kč

Platí se do 31.01.2004.

cesty bych uvítal chytače pod sebou. Opatrně sonduji situaci, ale moje očekávání jsou lichá, poněvadž Pája právě dolézá Dynamo za 4. No nic, času není nazbyt, takže rychle se pochlapit a nahoru. Místo podpory ze země se mi jí dostalo shůry.

Po zkonstatování, že už přestalo přšet a tedy to půjde o mnoho lépe vyrážíme tedy opět každý za svým problémem. Chtěl bych zkusit

Matrošák – Zsigmond mačky Makalu Rigid

Zsigmond patří k těm dražším a věhlasným výrobcům maček, který si zakládá zejména na kvalitní oceli. Avšak i mistr tesař se utne!

Už je to pěkných pár pátků, co jsme se s Leošem rozhodli, že to horolezectví teda vezmem vážně a vyzbrojíme se ať to stojí co to stojí. Všechny po domácku dělané kundály jsem tehdy hodil do kouta a obratem ruky jsem utratil 20 tisíc korun. Jó, bez ženský a bez tabáku se to rozhazuje. Po telefonu jsem si objednal na dobírku u jedné nejmenované firmy lano, mačky, a zbraně do ledu. Ačkoliv jsme oba mluvili česky, zřejmě ten na druhém konci drátu blbě rozuměl, anebo se mnou jednoduše vyjebal. Když jsem rozbalil za pár dnů objemný balík, tak jsem zjistil, že lano a mačky jsou úplně jiné než jsem chtěl. Protože jsem byl těsně před odjezdem do hor, zkousnul jsem toto nemilé překvapení v tichosti a bez protestů. Však ono se to poddá. A skutečně! Poddalo! Zatímco lano úspěšně slouží doteď (však si ho hýčkám), tak mačky to vzdaly hned po první sezóně.

Původně jsem měl objednané rámové mačky s vertikálními předními hroty. Můj úmysl byl lézt hlavně ledy. Zásilkou jsem však dostal rámovky s horizontálními hroty, typ Makalu Rigid. Tak se hold vrhnu na mixy, no, chlácholím se. Mačka je stavitelná ze dvou dílů, které se k sobě připevní čtyřmi šroubky po té, co si zvolíte požadovanou velikost dle velikosti boty. Rychloupínací patní přezka má též stavitelnou

polohu pro různé druhy bot, které mají výstupek pro tuto přezku někdy výš a někdy níž.

A tady je ten zakopanej pes. Stavitelný mechanismus je založený na závitě a matce. Hned po prvním nastavení a zaklapnutí přezky se drát samozřejmě napružil a ohnul, čímž došlo k deformaci závitě a bylo po stavitelnosti. Takže jak jsem si to našteloval na první boty (předpotopní Brixie), tak to mám doteď. Vlastně nemám! Loni jsem se snažil ten závit přeci jen rozhýbat a věřte nebo ne, legovaná ocel (a že Zsigmond si na ní zakládá) praskla jako nic. Tím pádem jsem mačku vyřadil z provozu úplně. (Leoš mi ji později vyspravil pravou českou ocelí ala Feron).

Další muškou je plastová přezka pojišťovacího řemínku, který zabezpečuje mačku proti úplnému ztracení, vysmekne-li se mačka z boty. Nejde o to jen přezku nerošlapat při neopatrném nazouvání, ale hlavně nerozkopat ji při nějakém tom tvrdším lezení – průšárně v mixech. Protože můj parťák leze s jinou výzbrojí, můžeme porovnat jak a co funguje a shodli jsme se na tom, že Zsigmond má sice ocel, která nejmíň rezaví, ale jinak mu chybí smysl pro detail. Mačky jsou jedna z nejnamáhanějších součástí výzbroje, musí být spolehlivé a lehce nazouvatelné. Ztráta mačky nebo její vyzutí v exponovaných terénech může mít fatální následky. Já jsem si to s těmito mačkami prožil na vlastní kůži (pamatuješ Letoši ten pendl v ledopádu na Svišťovce?), ale našťestí to dobře dopadlo. Takže až budete vybírat, žádné složité mechanismy a co nejmíň plastů. V jednoduchosti je krása!

Leonardo da Svinchi

OSTROV, 1. - 3.5.2003

(pískovcové lezení očima „začátečníka“)

1.5.2003

Milý deničku!

Tak ten den s velkým „D“ konečně nastal. Po několika neumělých pokusech za studentských let, osmnáctileté pauze, dvou odpolednách vloni v Perštejně a na Bořni, jedu na první skutečný skálolezecký víkend. Cíl – jeden z horolezeckých rájů severních Čech – oblast Ostrov, Rájec, Tisá. Je nádherné jarní počasí, slunce svítí z modrého nebe. Auto sviští po vyschlých silnicích a za chvíli jsme na první zastávce v Kadani. Přijíždějí první

spolubojovníci Milan a Martina. Další zastávka v Chomutově, nabíráme Jakuba. A konečně v Jirkově se rozrůstáme o Petru a Přemka. Průjezdem přes Tisou můžu obdivovat první skalní masívy a věže. Teda moc vlastně nemůžu, neboť při tom musím řídit. Z náhorní planiny začínáme zatáčkami klesat do Ostrova. Hned u silnice se objevují první skály, ale moc jich zatím vidět není. Parkoviště hned na začátku Ostrova je prozatím cílem. Tady na nás už čeká Honza. Večer se ještě připojí Vašek s Luckou a

tím je naše prvomájová sestava kompletní.

Teď je však poledne a není na co čekat. Do báglu pár věcí na lezení, něco dobrého do bříška, a startujeme. Jdeme na pravou stranu od silnice. Stoupáme jen asi 15 minut lesem a jsme u cíle. Stojíme pod jedním z mnoha masívů v řadě – pro začátek je to Netopýří stěna. Zvedám hlavu a zvědavě si prohlížím svého soupeře. Asi dvacetimetrové stěny, na nichž kruhy a nýty dávají tušit směry výstupových cest. Tudy se mám vyškrábat vlastními silami

nahoru? To si snad ze mě dělá pr.... A co ten slavný pískovec? Párkrát jsem si na něj sáhnul kdysi v Prachovských skálách. Tehdy jsem si odnesl dojem, že to na něm strašně klouže a drolí se pod rukama. Jak se po tom může dát někam vylézt? Asi jsem narazil na nějakou blbou skálu. Tohle, co si teď prohlížím a osahávám, je něco kvalitativně jiného. Připomíná mi to právě ztuhlý hrubý beton vylitý z míchačky. A nebo taky žárem přetavenou strusku z vysoké pece. Tak tohle se rozhodně drolit a klouzat nebude!

Svinčo už je v plné práci. Na úvod vyvádí cestu Západní hrana VI – hranu v levé části masívu. Navlékám sedák, obouvám boty. Jakub na druhé už je nahoře a řada je na mě. Tak tedy – vesele vzhůru. Nezkušené ruce a nohy občas nevědí kudy kam, ale stále stoupám ke hvězdám. Je tu dost záchranných chytů, které by udržely i slona, a i lezečky drží na „betonu“ jako přibité. Jsou to první předpoklady k nalezení sebevědomí, jistoty a rovnováhy. A také k zahrnutí té potvory strachu, který se chca-nechca přeci jen tam někde dole uvnitř schovává. Hranu zleva, zprava, zkrátka cestou nejmenšího odporu. Kousek pod vrcholem už se ozývají ruce, ale tohle už dám. Jsem nahoře. O prvním dojmu se říká, že je nejsilnější. Tenhle byl skutečně nádherný. Stojím na vrcholu masívu a dívám se do kraje. Teprve teď vidím, co je to Ostrov. Je to vlastně velká díra v náhorní planině. Díra lemovaná ze všech stran kolem dokola nesčítaným množstvím masívů a věží. Musel bych tu asi strávit deset let, než bych je všechny poznal. (V průvodci jsem si pak přečetl, že jen v této oblasti je téměř 200 masívů

a věží, a více než 2000 výstupových cest!!). Tyhle chvíle na vrcholku patří bezesporu k nejhezčím okamžikům. Je to odměna za vynaloženou dřinu. Dívám se a dívám a nechce se mi dolů. Dost ale fouká a je docela

zima. Nu což – jdu dolů a vylezu si další!

Milan mezitím vyvádí další cestu: středem stěny Pravá údolní VI. Nejzajímavějším kouskem je vlastní nástup. Z velkého balvanu je nejprve nutný dlouhý krok do stěny. A pak najít nějaký ten malinký chyt a stup a dostat se za hranu. Pak už je vyhráno. Zejména dívčí sekci činí nástup trochu potíží. A tak se všichni shromáždí dole a odbornými radami pomáhají nešťastníkovi v akci. Teď já. Dlouhý krok je pro mě hračka. Ve stěně hmátnu kamsi nad hlavu, udělám další dlouhý krok a jsem na hraně. Obecenstvo zašumělo

překvapením a já si vysloužil uznání za nejhezčí přeлез nástupu. S nabitým dvoumetrovým sebevědomím rychle stoupám vzhůru. Krátké zaváhání na bouli asi ve dvou třetinách cesty, ale už jsem u slaňáku. Tohle bylo taky pěkný. Další dějství se odehrává vpravo za rohem: ??? VII (nová Bělinovka). Sakra – začíná přituhovat. „Zapomeň na chyty a stupy, skoro všechno je to na tření“. Takže první lehký morál; to, co nemám moc rád. Nějaký ten stup a chyt se cestou přeci jen najde, a tak i tenhle kus po několika postupných potížích dávám. Těsně vedle následuje ??? VIIIb (nová Bělinovka). Třičtvrtiny cesty koutem, zbytek shodný s předešlou cestou. „Máš-li sílu vola, zkus to na sokola“, zaslechl jsem někde. O tom je tahle cesta. Levý sokol po celé délce, téměř žádné stupy. Jen nohy na tření a zabrat rukama proti skále. Tohle byl parádní kousek! Čas plyne. Nohy bolí. Ruce mám vytahaný jak opičák a jsou určitě o půl metru delší než obvykle. Moc toho už nezvládnou. Na vedlejším masívu uzavírám lezecký den cestou Večerní cesta IV. Jsem nadšen. Ve zdraví jsem vše přežil a vylezl pět cest. Už jsem zvědav, co bude zítra!

Balíme věci, jdeme na parkoviště. Něco pozřít a hurá do hospody. Žízeň je velká a ztahané tělo si žádá odměnu. Asi po hodině tlachání začínají Svinčo a Vašek hrát. Potkal jsem už hodně hudebníků, ale u Vaška se musím zastavit. Když pomínu skvěle zvládnutou kytaru a neuvěřitelně široký repertoár, přímo mě nadchly jeho originální ruské písně. Že někde v hospodě dnes uslyším bezchybnou Oděsu či Kaťušu jsem věru nečekal. Celkem jich bylo asi pět. Nemohl jsem se slzou v oku nevzpomenout na staré dobré časy. To jsem s rudým šátkem na krku doprovázel školní pěvecký

sbor na kytaru, a sálem se u příležitosti oslav veliké socialistické revoluce nesly tóny písní jako: „širaká straná majá radnája; mnogo v něj lesov, palej i rjek; já drugoj takoj strany něznaju; kde tak volno dýšit čelavěk“. No řekněte sami – nebyly to zlaté časy? Díky Václave, máš to u mě. Když jsme měli takzvané dost (bylo kolem jedné), byli jsme schopni se akorát tak doplahočit na parkoviště, a tam rozbít bivak. Z průzračné oblohy zářily hvězdy, mléčná dráha se táhla od obzoru k obzoru. Chtěl jsem tu krásu chvíli studovat; vydržel jsem asi pět minut...

2.5.2003

Je kolem půl sedmé a už jsem na rozdíl od ostatních vzhůru. Ještě chvíli lenoším, ale za chvíli mě to přestane bavit. V rámci aktivace těch lepších stránek svého JÁ odcházím ponořit své tělo do vod zdejších rybníků. Vzhledem k nízkému datu jsem byl připraven na větší ledárnu – nebylo to až tak hrozný.

Velký učitel na dnešek připravil další zajímavý program: návštěvu oblasti Rájec. První cíl je jasný – masív Blíženci. Co dál se pak uvidí. Cesta Severní sokolík VII. Jeden za druhým mizí lezci za

vrcholovou hranou. Pečlivě se dívám kde, jak a co. Pár rad mi dal další účastník víkendů, kterého jsme potkali včera v hospodě a dnes přijel s námi. Míša Vyleťal. „Zajímavé“ je na něm to, že přišel o berlič a s krunýřem na krku. Při jednom lezení s kamarádem jim při spuštění nestačilo lano; volný pád následoval zhruba z pětmetrové výšky. Poranění dost vážná, ale ne taková, aby zanechala trvalé následky. Bylo to takové varování, že opatrnosti není nikdy dost, a že i takový skvělý lezec, ke kterým Míša určitě patří, můžou přijít k úrazu. Jdu do toho. Zhruba do jedné třetiny stěny vede šikmo vpravo výrazný sokol. Dole to ještě jde, ale na jeho konci začínají první problémy. Už teď se projevuje včerejší náročný den, bolí mě ruce jako psa. Občas potřebuji sevřít chyt a místo toho mě chytne křeč jako prase. U prvního kruhu nade mnou skála vítězí a já odsedám. Vyklepat ruce a vymyslet kudy dál. Tak do toho. A nic. Tak ještě jednou. Dva kroky nad kruh jsem zvládnul a stojím na oblé římsce. Teď musím natraverzovat asi 3 metry doprava za hranu. Sunu se po centimetrech. Je to nejtěžší

místo. Levá noha na užoučké římsce, pravá na tření. Pravá ruka se jen opírá o skálu, a levá, která teď není schopna uchopit vůbec nic, drží dvěma prsty osolený spodák. Úžasná pozice. Můj prvolezec je asi 10 m nade mnou a tak 5 m vlevo. Jestli teď sklouznu, tak to bude pořádné kyvadlo... Ještě jeden krok. Pravou rukou chytám madlo na hraně a už vím, že nepustím. Zbývá několik metrů trojkového lezení na vrchol. Jenže v mém fyzickém stavu mi to připadá jako VIIIb. Jsem nahoře. Tohle bylo jedlý. Sedím na vrcholu a zas hledím do kraje. Všude kolem samé skály. Nádherný kus přírody na konci světa.

Holky se zatím škrábou nahoru jinou cestou. Vylezením na vrchol tohle dobrodružství totiž nekončí. Blíženci jsou dva samostatné skalní bloky oddělené nahoře asi metrovou mezerou; dole je to asi ještě o metr víc. Jediný slaňák je zrovna na tom druhém bloku a je nutné se k němu nějak dostat. Tak následuje výuka taktiky zvané přepad. Dojít až na samý okrajový výstupek s pětadvacetimetrovou dírou pod nohama. Přepadnout

Akce HK pro děti z klubu „Hraničářů“.

18.září jsme ve čtvrtek v naší dvouhodinovce HK na stěně přivítali děcka z klubu Hraničářů (Klub přátel města Kadaně), kde máme naši horolezeckou klubovnu kroužku.

A protože se s námi ochotně dělí o prostory v klubovně, my jsme jim umožnili zalézt si na umělé stěně a vyzkoušet si některé lezecké praktiky. Mnoho lan bylo zavěšeno ve stěně a na nich si „borci“ zkoušeli cesty lehké i větší obtížnosti. Jistili je zkušení a spolehliví členové HK.

Ty nejdůležitější z dětí se nechaly po kladce (se zajištěním) vytáhnout do 9m výšky ke stropu tělocvičny, kde je Jarda bezpečně připnul na lano. Následovala jízda po kladce, tzv. Tyrolský travers přes celou délku tělocvičny, až na zem u protější zdi. Tato metoda se používá v horách k přemostění rozbořených ledovcových řek, hlubokých ledovcových trhlin (až 200m), nebo roklí.

Poručit si a překonat vlastní strach, což patří k lezeckému sportu, mohli ti, kteří se odvážili skočit z 9m od stropu volně do lana. Po volném pádu byli zachyceni těsně nad zemí - nad parketama. Děti, které se u Hraničářů učí pobytu v přírodě, trempingu, a všemu co s tím souvisí, si rozšířily znalosti a nahlédly do umění pobytu lezců po skalách a horách.

ahoj [Bohouš]

dopředu na ruce. Opřít se a dvěma kroky se dostat na protější stranu. Pro slabší povahy to může být docela slušný oříšek. I závěrečné slánění prolukou mezi oběma bloky patří k zajímavým zážitkům.

Dole už někteří odpočívají a někteří dokonce dospávají včerejší noc. Jdu se trošku podívat po okolí. Kam se člověk hne, všude samé skály. Už za tou první mám pocit, že jsem na světě sám. Nikde nikdo, není slyšet jediný rušivý civilizační zvuk. Takový malý ráj na zemi.

Svinčo se mezitím prospal a vymyslel další pecku. Kráčíme lesem a na svých berličích nás stíhá jako poradce i Miša. Za chvíli se otevře daleký pohled do kraje.

Výhledu brání jen ona – Sokolí věž. Tohle přeci nemůže myslet vážně! Věž mi imponuje ze dvou důvodů. Leze se z odvrácené údolní strany a nástupní plató je výšce vrcholků dvacetimetrových smrků. Celá výška věže se tak leze ve „volném“ prostoru. A pak její zajímavá stavba. Přímou u základu a pak asi v polovině výšky je děravá jak ementál. Působí dojmem, že v příští minutě se musí sesypat do údolí. Ale zatím drží, tak směle do toho. Trochu potíží způsobuje přístup. Obejít to nějak kloudně nejde, tak je nutné se proplazit ementálovými dírami v patě věže. Mít v pase či v ramenou o pár centimetrů víc, tak se tam snad neprotáhnu. Vědomí, že mám právě teď nad sebou desítky tun labilních hornin mi na klidu nepřidalo. Na vrchol vedou asi tři cesty, všechny za VII. Kombinací dvou z nich (Chomutovská varianta VII) se nahoru dostáváme my. Nejdřív pár slušných stupů, pak asi třímetrový sokol ve středu stěny. Nad ním pár hluchých míst, kde

není co chytit, ale nějak jsem to zmáknul. Uhýbám doleva na samou hranu věže pod veliký výlom. Průvodce po železných cestách by napsal, že „lezení je vzdušné a exponované“. Mám pocit, že se vznáším ve vzduchoprázdnu. Ještě tři čtyři plotny a je tu vrchol. Vrchol první opravdové pískovcové věže. V mých letech trochu pozdě, ale přece! Při odchodu se ještě shodujeme na tom, že věž buď už brzy spadne, nebo na ní bude minimálně zakázáno lézt. Čas ukáže. Na závěr dalšího úspěšného dne ještě jedna lehká lehoučká trojka.

Večeře v Tisé v hospodě u

chaty je velmi příjemný. Proti včerejší pijatice je dnešní nálada téměř komorní, a tak znějí i dávno zapomenuté písně. Odpadlíci se pomalu vytráčí do útrobu chaty. Hraju asi do tří do rána a jako poslední jdu spát. Naložím do ohně pár polen a za pár minut v jeho příjemném sálavém teplu usínám.

3.5.2003

Kolem půl sedmé mě probouzí kapky deště bušící do cely. Jsem línej vstávat a jít do chaty, a tak čekám, až to přejde. Prší asi půl hodiny. Nic moc, ale dost na to, aby skály v Tisé namokly. Takže se vracíme do Ostrova. Cestou jsme se navzájem nějak poztráceli a tak na parkoviště v Ostrově přijždeme s hodinovým zpožděním. Svinčo je z toho trochu nevrly a moc toho nenamluví. Přesunujeme se pod Kořenáč. Tam Jakub pro slabší kousky, ke kterým jsem se dnes zařadil, vyvádí jakousi kombinaci cest V + III (var. Staré cesty III). Jdu za ním na druhém. Pak dobírám holky. Je sobota a na okolních skálách nastal neuvěřitelný mumraj. V naší cestě jsme se do konce zkrížili s jinou lezeckou tlupou. Dobírám nahore lano a je mi pěkná kosa. Zkrátka – ten dnešní den se mi vůbec nelíbí. Odpoledne se stejně už chystám domů. Sjedou dolů a balím to. Nebudu si kazit krásné dojmy dvou uplynulých dní. Ahoj – a někdy příště zas.

V ostrovském rybníku dávám ještě jednu koupel. „Ještě jedno kafe bych si dal, než pojedou dál“. Dáme si ho v hospodě u Skalní brány, kde dělají výborného turka do čtvrtlitru. Cestou domů projíždíme rozkvetlými ovocnými sady. Je tady krásné JARO!!!

[Luboš]

Skalní brány. Miša navrhuje, že můžeme přespat na jejich chatě v Adolfově, cca 15 km odsud. Protože počasí nevěstí na noc nic dobrého, přijímáme. Ohníček u

MLÁDEŽ V SEVERNÍ STĚNĚ NA BOŘENÍ .

20.září v sobotu jsme si naplánovali výcvik těch zkušenějších na vrchu Bořeň u Bíliny. V plánu byla severní oblast, kam nás ochrana přírody pouští pouze na podzim od 1.září. Důvod je prostý, sídlí zde a chce být nikým nerušen Vír Velký, vzácný a chráněný.

My jsme se vydali pod Severní pilíř. Relativní výška 150m, ale jeho štíhlý exponovaný profil se zvedá vysoko nad okolní krajinou. Okolo sebe a pod sebou má lezec pocit velké výšky, expozice, jako v horách. Já s Pavlem „mažeme“ turistickou cestou na vrchol, Vojta, Standa a Markéta jdou k patě pilíře. Byli tam jen jednou, před rokem, tak to mají v rámci nácviku orientace. My slaňujeme pilířem po 60m polovičních Badilech z Lanexu a necháváme lano ve stříbrném kroužku na standu nad cestou jménem „Dvojspára“. Ale chyba, slanili jsme z kruhu o 15m výše, a tak si Pavel s Markétou mohou vyzkoušet, jištění na druhém konci lana, tzv.“na rybu“ cestu „Bílinský věšák“. Těžkou. Také nedolezli, popadali. „Dvojspáru“ pak v pořadí bez problému přešli.

Mezitím Vojta vstupuje do tzv.Staré cesty obt.6 na Severním pilíři. Zde poprvé na prvním konci lana cestu vyvádí. K svému zajištění musí zakládat postupové jištění. Je těmito pomůckami ověšen jak vánoční stromeček. V přípravě na dnešní den již musel „našrotit“ teorii o lanech a lezení na prvním konci, o jisticích pomůckách. Vyzkoušet si a nacvičit zakládání na lehčích cestách na jižní straně

Bořeně a v Perštejně. Dobře založené jištění podpoří „morál“, v horolezeckém slangu psychickou odolnost. A ta je v technicky těžkém, šestkovém terénu, sakra potřeba. A v naší cestě hlavně v první délce, ta vyzkouší. Po přezení pilíře mám v plánu dvojice vyměnit a cestu si ještě vyvede Pavel, na couru s Markétou. Takže teď jdu za Vojtou já, abych měl přehled o tom co dělá, případně poradil, případně podusil. Vždyť za něj zodpovídám. Za sebou ještě dobírám Standu. Ten je také na fotkách. Šel tuto cestu a pro něj vysokou obtížnost poprvé, ale prolezl ji vcelku dobře. Jen v těžkých místech „koulel očima“ a nedbal na mé pokusy a návrhy na pózu pro fotografa. Ve třech to šlo pomalu, ale nešť, ve výcviku to jinak nejde. Bezpečnost je nakonec až na 1.místě. Vrcholová knížka nebyla, no koment, ale my máme zase o zážitek a zkušenost více. A spokojenost na srdci i na duši.

ahoj [Bohouš]

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ 2004

5. jubilejní ročník

zimního táboření Horoklubu Chomutov se uskuteční tradičně o víkendu z 10. na 11. 1. 2004 netradičně na vrcholu v nitru Českého středohoří – **MILEŠOVCE** (837 m). Skutečnost, že vrchol je poněkud civilizovaný se bude skalním táborníkům zdát zajisté poněkud neromantické. Tuto slabinu však vyvažuje nejútulnější horská bouda v Čechách, již vlastní dlouholetý příznivec klubu Polda Kukačka. A 5. ročník je třeba důstojně oslavit.

Spaní pod širým nebem je ovšem samozřejmostí. Zájemci o společnou dopravu necht' se dostaví na lednovou schůzi klubu (6.1.2004), kde se vše dojedná.

Samozřejmě vše nebude tak jednoduché. Kdo bude mít zájem, může se zúčastnit soutěže o **NEJDRSNĚJŠÍHO STŘEDOHORCE**. Tím se stane ten, kdo 10. 1. vystoupí na nejvyšší počet vrcholů v Českém Středohoří. Tento jedinec bude o půlnoci veřejně vyhlášen a po zásluze odměněn.

Co dodat? Nezapomeň se doma!!

[Párek]

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓ U P O Z O R Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.